

Молодий комуніст

Орган Кіровоградського обласного комітету ЛКСМУ

ПРОЛЕТАРІ ВСІХ КРАЇН, ЄДНАЙТЕСЯ!

Виходить з 5 грудня 1939 р.

Неділя, 26 червня 1983 року

№ 75 (3270).

Ціна 2 коп.

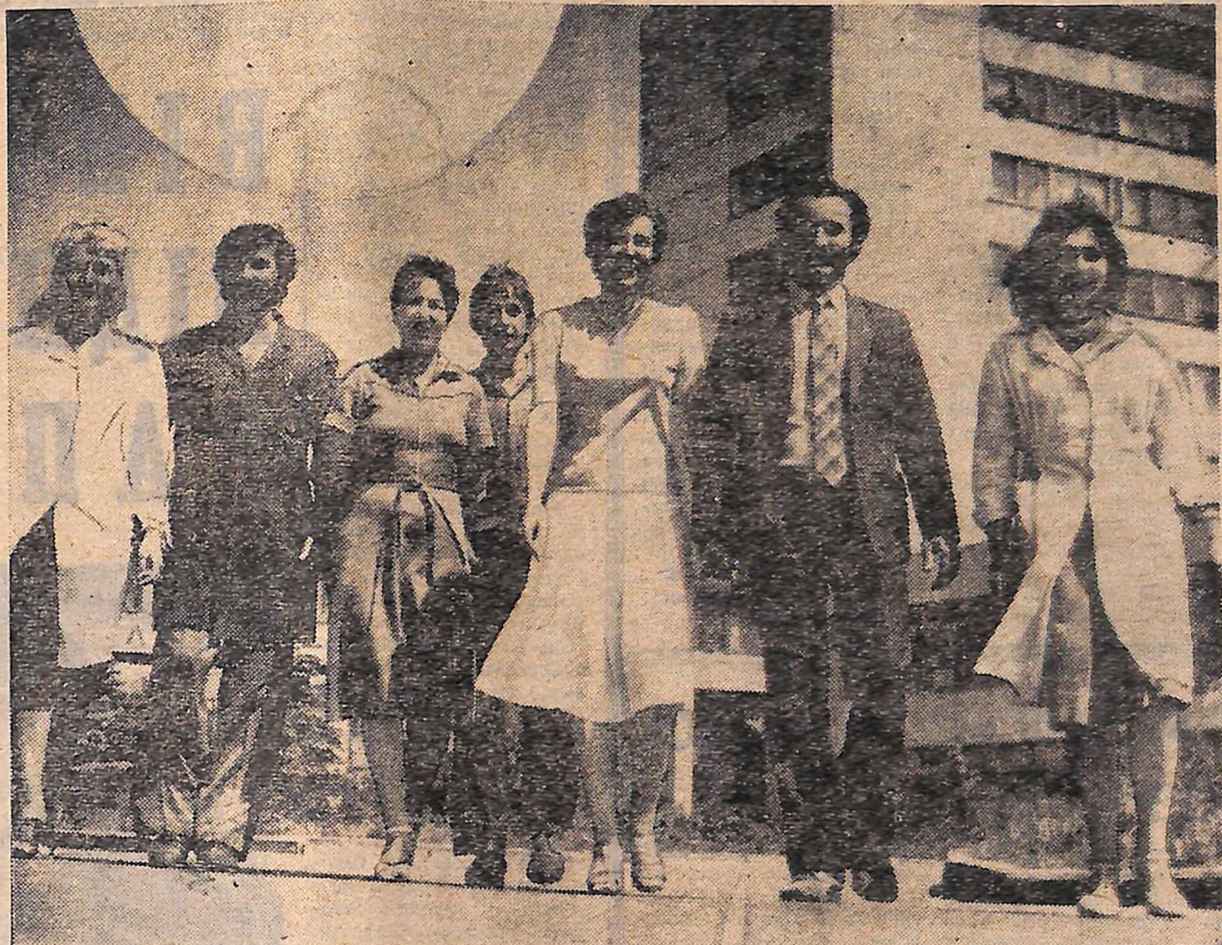
Сьогодні — День радянської молоді

Позавчора відбувся антивоєнний мітинг на головному підприємстві виробничого об'єднання «Друкмаш». Відкрив його секретар комітету комсомолу заводу Віктор Куш. На мітингу виступили наладчик Віктор Реніп, слюсар-складальник Лада Ципіна, кавалер ордена Слави III ступеня і трьох орденів Червоної Зірки П. П. Король та інші товариші. Всі вони гнівно засудили ворожі справи миру дії імперіалістів.

Дружною трудовою сім'єю живуть друкарі. Молодіжний колектив робітників підприємства відзначається високою активністю, згуртованістю. Це підтверджується його конкретними діями. Новими трудовими успіхами, перевиконанням виробничих завдань, високою громадською активністю відзначають День радянської молоді колективи цехів, ділянок, служб підприємства.

На знімку: слюсарі-складальники Л. ЦИПІНА, Т. МЕЛЕНЬКОВИЧ, слюсар-інструментальник В. МАКАРЕНКО, наладчик А. ШЕВЧУК та інші працівники головного підприємства «Друкмашу» після мітингу.

Фото В. ГРИБА.

Валерій ГОНЧАРЕНКО

МИ

ДИПТИХ

Нам на спокій права не дано
Б ОЛИННИК.

ДВАДЦЯТИ

Вони йдуть крізь мовчання і спів,
Твердо ставлячи впевнені кроки,
У вогні прапорів
Від верстатів і нів —
Комсомольці двадцятого року.
Не із пилків давніх отих,
Що замулились в затиснений спокій.
Від вагранок до книг,
Шлях підйомисто ліг
Комсомольцям двадцятого року.
Мій сучаснику, в зоряній млі
БІМ прорізує будні високі.
Ми ідем по землі.
Так, як гордо ішли
Комсомольці двадцятого року.
Ти, як стег, світла юність будов,
Крилий пісню лави широкі.
Ми ввібрали у кров
Честь і світлу любов
Комсомольців двадцятого року.

ВІСІМДЕСЯТИ

Коли в спомині дитинство капе,
Починають сурми порогів.
Ми стаємо тоді стежками,
Щоб народжувати дороги.
Здрастуй, завтра! Ліси і сквери
Піднімаєм на плечі дужі.
Ми твої відкриваєм двері,
Щоб свої розкривати душі.
Так, ми вперті вісімдесяті.
Ми відверті не для бравади.
Кулаки наші не розкати,
Коли в бій ми йдемо за правду.
Ви прислухайтесь: в синій музиці
Бресті бухнуть медовим листям.
І мов ріки, збігають вулиці
В океан молодого міста.
Ми його будували з променів,
З комсомольських пісень і весел.
Хай вселяються в нього спомини,
Як вселяються люди щесні.
В кого ж скепсисом зір затемнений,
Той не зможе збагнути нас...
Нам програму устами Леніна
Урочисто диктує час.
м. Кіровоград.

Я ГОЛОСУЮ
ЗА МИР!

Не дамо підірвати світ!

Т. МАЙЧУК з села Липняжка
Добровеличківського району, ком-
сомолка, 15 років:

«Взяти участь в цій антивоєнній
акції мене спонукало те, що я
хочу, аби завжди було над Зем-
лею чисте мирне небо, щоб всі ді-
ти світу жили добре — так, як ми.
Заради цього учні нашої школи,
мої ровесники, працювали на су-
ботниках, а зароблені кошти пере-
раховували до Фонду миру. Сьо-
годні я хочу ще раз повторити
думку, якою живуть всі мої одно-
класники, всі діти нашої неосянної
Батьківщини: нам потрібен мир».

До редакції «Молодого комуніста» надходять бю-
летені й листівки, в яких висловлюється рішучий
осуд діям генералів Пентагону й НАТО, котрі
раються до здійснення небезпечних планів розши-
рення в Західній Європі зброї середньої дальності,
чиніючи саботує радянські мирні ініціативи,
штовхаючи планету до ядерної прірви. Молодь

міст і сіл Кіровоградщини разом з усіма радянсь-
кими людьми активно виступає за мир в усьому
світі, проти воєнної загрози.

Молоде покоління Землі не повинне допустити
нової війни — ця думка характерна для всіх за-
писів, зроблених на звороті бюлетенів. Сьогодні
ми подаємо деякі з них.

А. СМАДИЧ, працівник вироб-
ничого об'єднання по сівалках
«Червона зірка».

«На мою долю випало бачити й
пережити жахи війни і ті тяжкі
втрати, які вона принесла нашому
народові.

Я не хочу, щоб мої діти знали,
що таке війна. Хочу, щоб над па-
ми було завжди чисте і ясне не-
бо. Щоб наші потомки могли жи-
ти і працювати на мирній когутій
землі, вільні від страху перед
ядерною загрозою, щасливі за свій
завтрашній день».

Твердо переконана

П'ЯТИРІЧКА І МИ

Розмова з молодим сучасником

З добрим настроєм зу-
стріли комсомольці нашо-
го господарства День ра-
дянської молоді. Для цьо-
го є всі підстави: механі-
затори дружно і органі-
зовано почали хлібозби-
рання. Ладяться справи й
у нас, тзринників. Особи-
сто я вже надоїла понад
1500 кілограмів молока
від корови. Це вселяє
впевненість у тому, що
нинішнього року нарешті
здасться сягнути запеві-
ного рубежу — довести
надій від корови до 3000
кілограмів молока. Таку
ж мету переслідують і
мої подруги, що працю-
ють на молочнотоварній
фермі № 1.

Колектив у нас молодий,
дружний. Згадуючи статтю
Героя Соціалістичної Пра-
ці В. С. Андріяша «Хліб
наш насущний», у якій іш-
лося про наші резерви, я
хочу сказати — дуже ба-
гато у нашій роботі зале-
жить від мікроклімату в
колективі, взаємозв'язку,

вболівання за справи сусі-
да по робочому місцю.
Посудіть самі: чи багато
може досягти новачок,
котрий тільки починає
свій трудовий шлях, без
допомоги ветеранів, на-
стажників? Заочно ж, ні.
Я прийшла на ферму
п'ять років тому, відразу
після школи. Пам'ятаю,
розгубилася, не знаю, за
що його і взятися (дуже
хотілося, щоб повірили у
мене з перших днів). А
воно, як на зло, нічого не
виходить. Тоді й почали
мені допомагати. Завіду-
ючий фермою Володимир
Васильович Вороневич,
майстри-настажники.

Незчулася я, а вже саму
називають дізчата, вчо-
рашні школярки, наста-
вницею. Прислухаються до
кожного слова. Скажу від-

верто, це приємно. Але ж
і відповідальність яка! Ад-
же довір'я людей не тіль-
ки окрилює, а, насампе-
ред, зобов'язує.

Кілька слів про сьо-
годні справи колективу. Все
поголіз'я нині ми утриму-
ємо в літньому таборі.
Завдяки старанням кор-
модобувників тзрини
одержують вдосталь зеле-
ної маси. Тому й на дої у
колективі високі — щодо-
би ми одержуємо від
кормових корови по 11—11,5
кілограма молока. Усі до-
ярки розуміють, що осно-
ва основ у тваринництві —
корми. Без них годі й спо-
діятися на високу про-
дуктивність. Щоб поповни-
ти запас фуражу, ми на
комсомольських зборах
вирішили, у вільний від
роботи час заготовляти

різнотрав'я. Цим і займа-
ємось ось уже майже пів-
тора місяця. Норми свої
— по 800 кілограмів —
діагнати дажно виконали,
але не заспокоюються на
досягнутому. Найуспішні-
ше попрацювали ми вчо-
ра, під час комсомольсь-
кого суботника, присвяче-
ного 80-річчю Другого
з'їзду РСДРП і Дню ра-
дянської молоді.

Повнокровним, актив-
ним життям живуть мої
товариші — комсомольці.
А інакше й не можна, бо
живемо ми у час грандіоз-
них перетворень, у час,
коли залишитися осторонь
великих справ усього на-
роду просто неможливо.

Г. ЛЯШИК,
доярка колгоспу імені
40-річчя Жовтня,
Бобринецький район.

«Я ГОЛОСУЮ ЗА МИР!»

МАТЕРІ — ПРОТИ ВІЙНИ

Багатоголосний мітинг з нагоди відкриття у Празі всевітньої асамблеї «За мир і життя, проти ядерної війни» відбувся 22 червня у Устинівці. Робітники підприємств селища, колгоспники, службовці — молодь і ветерани, зібралися на центральній площі, щоб заявити свій протест проти агресивних планів імперіалістів.

«Мир народам планет», «Хай завжди буде сонце!», «Мир переможе війну», «Ні війни!» — з гаслами гаслами прийшли на мітинг його учасники. Мітинг відкрив секретар

райкому Компартії України М. С. Рябокумів.

— Я мати двох синів, — сказала у своєму виступі секретар партійної організації міжгоскомуністичну Р. М. Олійник. — Один з них — Микола — служить в лавах Радянської Армії. Я певна, що він добре виконує свій священний обов'язок перед Батьківщиною. Але, як і кожна мати, я не хочу, аби синові довелося доводити свою високу військову виучку. Війни не повинні бути. Тому я хочу закликати всіх матерів виступити на захист миру.

На мітингу виступали також ветеран Великої Вітчизняної війни Х. К. Корольчук, заступник головного лікаря районної лікарні С. О. Сербіненко, перший секретар райкому ЛКСМУ Володимир Макаренко та інші товариші. Учасники мітингу одностайно вирішили направити листа у всевітню асамблею «За мир і життя, проти ядерної війни». В ньому від імені трудящих району висловлена рішуча підтримка рухів за мир, засуджуються агресивні плани імперіалістів.

В. ОЛІЙНИК,
працівник устинівської районної газети.

ЗМІЦНЮВАТИМЕМО ТРУДОМ

Позавчора в приміщенні цехів кіровоградського виробничого об'єднання по сівалках «Червона зірка» відбулися мітинги, присвячені Всесвітній кампанії за мир і роззброєння. Майже тисяча представителів комсомольців об'єднання взяли в ньому активну участь. Наш кореспондент побував у ливарному цеху сірого чавуну.

Мітинг відкрив секретар партійної організації цеху Віктор Григорович Дученко. Він повідомив, що напередодні в Празі відкрилася всевітня асамблея «За мир і життя, проти ядерної війни».

Слово надається заступникові секретаря комсомольської організації цеху, члену КПРС компектуквальниці Людмилі Загойко:

— Усі ми знаходимося під незабутнім враженням слів Ю. В. Андропова, що провчали з трибуни червневого (1983 р.) пленуму ЦК КПРС, слів, що хвилюють зараз усіх нас — про збереження миру на землі. Як відзначив Юрій Володимирович, питання не сьогодні і в майбутньому — стержнева проблема зовнішньої політики нашої партії.

Кожен чесний трудівник нашої країни стурбований паростанням озброєння заоканськими мілітаристами. Хай же сьогодні вони почують закличний набат всевітньої асамблеї «За мир і життя, проти ядерної війни», що лунає зі столиці Чехословаччини. Хай вони мають на увазі, що це — голос мільйонів людей доброї волі.

Сьогодні ми звелимо рішуче «Ні!» всім планам війни. Для справи збереження миру на землі ніхто з нас, молодих робітників, не поникне своїх сил.

У своєму виступі заступник п'ятого член КПРС Іван Леонідович Назаренко підкреслив, що асамблея в Празі не випадково відкрилася напередодні 22 червня — дня початку Великої Вітчизняної війни радянського народу проти фашистських загарбників.

Як зазначив у своїй промові Генеральний секретар ЦК КПРС Ю. В. Андропов, велика спроба вирішити історичну суперечку поміж двома суспільними системами шляхом військового зіткнення була б згубною для людства.

І сьогодні ми, робітники, сказав промовець, повинні одностайно заявити: «Ні!» — ядерній війні, «Так!» — миру і життю.

Слово надається кавалеру ордену Леніна члену КПРС формувальнику В. Ф. Трофимчуку. Володимир Федотович підкреслив, що народів усього світу особливо хвилює становище в Європі. На нашому континенті вже лінійно зосереджено величезний руйнівний потенціал. Навіть найгучніша буржуазна пропаганда не може прикрити того факту, що це небезпечно для миру в усьому світі.

Слюсар-вентиляційник Володимир Володимирович Фещенко зачитав проект резолюції мітингу. В ньому, зокрема, говориться:

«Ми, робітники, інженерно-технічні працівники цеху, учасники мітингу, присвяченого Всесвітній кампанії за мир і роззброєння, висловлюємо гнівний протест проти планів підготовки до ядерної війни.

Від усієї душі підтримуємо постанову Верховної Ради СРСР про те, щоб всі держави, які мають ядерну зброю, заморозили всі ядерні озброєння у кількісному і якісному відношенні.

Треба, щоб усі народи світу почули наш голос: «Хай буде мир! «Ні» війни!»

У відповідь на заклик партії і уряду зміцнювати мир працюю, ми, ливарники, зобов'язуємося в липні цього року організувати суботник і заробити на нього кошти надіслати у Радянський фонд миру».

Присутні одностайно схвалили ці слова. У мітинг взяв участь член бюро обласної комісії сприяння Радянському фонду миру А. Д. Сухачов.

А. БЕЗТАКА,
кор. «Молодого комунар».

Уже десять років тут ступають друкерські машини. За порівняно короткий час цей цех дав десятки ударників комуністичної праці, не раз минались тут профзагони соціалістичного змагання, але ось уже кілька років поспіль першим серед інших тут паляють Володимир Різниченко.

Буває ж так, що людина одразу знаходить себе. Чи відчує це десь у дитинстві, що на таку ось, на одну-єдину спеціальність, треба вивчатися, і уже не відступитися від задуманого — вивчатися і працювати згодом од душі. Чи батьки після закінчення школи підкажуть, чи знайомі і наші вгадають, власне, якесь внутрішнє, ще дрімлюге, невідоме бажання. Та багато як можна прийти до своєї роботи, на якій навіть вдома приємно, до якої тягне уже після нелегкого проведення відпустки!

Володимир не належить до таких щасливців. До своєї роботи віншов машинником, а що знайшов парості її, одну-єдину, це знає напевно.

Іноді аж дивно стає, коли подумає, що міг би й не потрапити на фабрику. І здається йому тоді, що й у своєму Новому Стародубі, він вреніт знайшов би себе. Та тут же й під сумнів ставить таку можливість, бо знайшов себе сімнадцятилітній хлопець аж тут — у робітничому колективі.

Ступають друкерські машини, пам'ятується — розм'якшується напір на котушці, сотається білосніжна смужечка з вентиляційної труби, і сотаються спогоди про те, далеке літо у рідному колгоспі. Хіба думалося тоді, що доля візьме та винесе кошик? І то без усяких важливих причин на це.

Того літа після закінчення механізаторських курсів Володі доручили Т-40. Трактор у господарстві потрібний, цілий рік, як кажуть, на колесах. Однак з усього пайдужче хлопцеві запам'яталося літо. Жива! І хоч жив досі в селі, на його очах впростилися пшениці, лягали під лафет і небеніли тугим струменем зерна у кузов машини з року в рік, та коли почалися жнива того пам'ятного літа — це почалося для нього свято. І якби хто сказав йому тоді, що через п'ять років він буде далеко од цього поля, у робітничому цеху за машиною, то він би тільки посміхнувся.

Ті жнива для нього промайнули, як пісня, яку він згадуватиме все життя і щоразу при згадці мимовільно замигатиме себе — чи правильно вишиви, що пішов від поля? У таких випадках кажуть, як правдо, «не судилося». Але Володимир сам творив свою долю. Може, саме тому й не парієє сьогодні на неї.

До лав Радянської Армії його врядали в колгоспі. Ішов на службу хлопець уже із шоферськими правами — курси перед самісіньким призовом закінчив. А відслужив, прийшов додому і, видно, треба було поміняти ще кілька спеціальностей, щоб прийти на фабрику і зітхнути з полегшенням: ось воно, його робоче місце.

А друкером, можна сказати, став випадково. Бо влаштувався на фабрику профпером. «Поки звільняється місце в гаражі, попрацюйте ваптажником», — сказали йому у відділі кадрів. Хлопець ніякої роботи не цурався. А ваптажником працював рівно

ЗНАЙОМТЕСЬ:

Комсомолец Володимир РІЗНИЧЕНКО.

Місце роботи — Олександрійська фабрика діаграмних паперів.

Фах — друкер.

Стаж роботи на фабриці — 4,5 року.

Комсомольське доручення — у комітеті комсомолу фабрики очолює сектор по роботі з неспілковою молоддю.

Виробничий показник — сьогодні працює в рахунок вересня 1984 року.

ВІН НАШ СУЧАСНИК ПІДПИСАВ РАПОРТ

стільки, за скільки потрібно було вирішити, що його місце — за друкерською машиною.

Дві машини сьогодні у нього. Уже через кілька місяців зважиться обслуговувати дві. Досвідчені колеги сумніваються, чи зможе він справитися отак одразу з обома. Не сумнівався лише Олександр Павлович Богун. Він вчив Володимира премудрості фаху і був упевнений — справиться хлопець. І це тільки з двома.

Було й таке. Якось не вийшов на першу зміну товариш. Володимир зранку запустив усі чотири «Тайо». Думав: «Товариш буде приємно здивований, коли прийде — метри його не чекають, біжать...» І цим же стало на душі — мабуть, кожен так почувається, коли робить ближньому приємне. Але товариш не з'явився до кінця зміни. Тільки ввечері Різниченко довідався, що колега захворів. І наступного дня знову запустив усі чотири «Тайо». І не тільки тому, що начальник цеху забідав було («Де ж і поставити за машини нікого, а план є план...»), навіть не тому, що за та-

ким чином паста задіє? Адаже швидкість друкування у кожній машині однакова? Ім більше, що чимало робітників цеху — досвідчені, ударники комуністичної праці, кожен за двома «Тайо»?

Але це з першого погляду. Бо вже через якийсь час можна зрозуміти і пересвідчитися — зміни нормативу буде найвища у Різниченка. Не 40 тисяч погонних метрів, як за нормою, а 45, 46, а то й 48. Ось така норма для правофлангового.

За чотири з половиною роки технічний контроль не зробив Володимир. Різниченку жодного зауваження.

У нього друкерські машини працюють від і до — з першої хвилини зміни і до останньої. Зупинки короткі, свідомі. Обов'язково свідомі, тільки це дозволяє їм бути короткими.

Так, секретів у нього чимало, коли придивитися уважніше. Але це вже й не секрети, бо знає, про них кожний, от тільки не ставить їх собі на службу не кожен може.

Володимир працює без наладчика, він сам собі наладчик — ось інше одне резерв високої продуктивності. Ще на перших порах побачив, що часто доводиться бути залежним від інших спеціалістів, насаперед від наладчика. Тепер, коли десь щось у машині «застукає» — хлопець сам засукує рукава, не чекає, коли йому пособлять.

У нього все виходить. Невже ніяких труднощів, не в усе гладенько на роботі? З цим запитанням ми й звертаємося до комсомольця.

— Не пригадую такого, — говорить щиро Володимир. — Якщо брати тільки чисто виробничий процес, то кожен би друкер, дузю, сказав би пізній синісок недоліків, які перешкоджають нам трудитися без перебоїв. Вони, може, й дрібні, і ми знаходимо вихід, але було б краще, якби... Так, іноді доводиться витрачати час на пошуки міцних картонних втулок для котушок. Або ще — серце болить, коли дивися на обідрані рулонні. Це вина транспортників. Папір, звичайно, не пропадає, з нього виготовляють товари широкого вжитку, але нам, друкерам, через недбайливість транспортників доводиться мати морочку...

У нього не може не боліти серце, коли щось не так, бо працює у дружному, злагодженому колективі, бо такий у нього характер.

...Коли заходив до фойє фабричної будівлі, увагу привертає напівнікельованій плитці, вмонтованій у стіну: «Капсулу відкрити у 2000 році». У капсулі — рапорт комсомольців вісімдесятого року про свої трудові звершення. Його було складено напередодні святкування 110-ї річниці з дня народження Володимира Ілліча Леніна. Право рапортувати комсомольцями майбутнього одержали найкращі комсомольці фабрики. Одним із перших під рапортом розписався ударник комуністичної праці Володимир Різниченко.

В. БОНДАР.
Фото Г. ТАНСЬКОГО.
М. Олександрія.

НАСТУПНІСТЬ ПОКОЛІНЬ

ЩОРОКУ ЗА ПУТІВКА-
МИ ВЛКСМ ПОНАД 100
ТИСЯЧ ЮНАКІВ І ДІВЧАТ
ІДУТЬ У РАЙОНИ СИБІРУ,
ДАЛЕКОГО СХОДУ,
КРАЙНЬОЇ ПІВНОЧІ, НА
ОБ'ЄКТИ РОСІЙСЬКОГО
НЕЧОРНОЗЕМ'Я.

Нашу державу по праву можна назвати країною молодих. Адже більшість її населення становлять люди віком до тридцяти років.

Радянська молодь перебуває на всіх відповідальних ділянках комуністичного будівництва. На заклик кращих комсомольських організацій, комсомольсько-молодіжних колективів розгорнувся патріотичний рух під девізом «Одинадцятій п'ятирічці — ударну працю, знання, ініціативу і творчість молодих!». Справа, почата ударниками перших п'ятирічок, героями післявоєнного відродження, учасниками гігантських будов останніх десятиріч, — у надійних руках!

Нині комсомольці шефствують над спорудженням 135 найважливіших об'єктів країни. Тільки в Українській РСР майже 25 тисяч юнаків і дівчат працюють на будівництві 6 атомних електростанцій. Сюди направлено за комсомольськими путівками чотири тисячі добровольців. Під промислове навантаження вже поставлено енергоблоки на ударних комсомольських АЕС — Чорнобильській і Ровенській.

У нашій республіці в сільському господарстві працює більш як півмільйона комсомольців. Кожен третій гектар кукурудзи, четверта частина посівів цукрових буряків обробляються молодіжними колективами на індустріальній основі. Важливою справою комсомолу стало шефство над розвитком громадського творництва. Протягом п'ятирічки сюди прийдуть працювати за комсомольськими путівками майже сто тисяч юнаків і дівчат.

Глибокою внутрішньою потребою всієї радянської молоді стало пізнання рідної країни, прилучення до її героїчної історії. У позаминулому році взяла старт всесоюзна молодіжна пошукова експедиція «Літпис великої вітчизняної». Комсомольці, піонери і школярі записують спогади фронтовиків, знаходять і передають у музеї та архіви реліквії воєнного часу, піклуються про інвалідів, сім'ї загиблих.

У багатонаціональній сім'ї радянських народів молодь росте і виховується в обстановці єдності, спільної творчої праці. Інтернаціональність за своєю суттю і сам Ленінський комсомол — він об'єднує в своїх рядах представників більш як 100 націй і народностей СРСР.

[РАТАУ].

ПАДІЯ — плавильник заводу чистих металів. Працює вона у відомій комсомольсько-молодіжній бригаді Миколи Петрова — лауреата премії Ленінського комсомолу, справжнього майстра своєї справи.

Нині мені пригадуються ті дні, коли ми з Миколою починали плавильниками на заводі чистих металів. Нелегко нам давалася та наука, бо праця металурга вимагає крім міцних знань, ще й неабиякого здоров'я. Нас, тоді ще майже хлопчиків, здружила саме ця нелегка і відповідальна робота. Пам'ятаю, як усією бригадою проводжали Петрова в армію, як він повернувся з відпусткою.

1974 року ми організували нову бригаду. Було саме складний період у житті підприємства, коли міннялі печі застарілої конструкції на нові. Сумнівалися: чи зможемо на нових печах працювати так само добре, як і на старих, звичних? І все ж наша бригада тоді першою взялася освоїти нове устаткування. Потім прийшов перший справді великий успіх...

З того часу чимало змін сталося в нашій бригаді. Змінився склад. Я, скажімо, закінчив інститут, працюю нині старшим технологом науково-дослідної лабораторії. Мені на змі-

МІСТО ЮНОСТІ НАШОЇ

У моєму сімейному архіві збереглося цікаве фото. Одна з перших моїх проб у фотографії, воно цікаве тим, що зберегло обриси Світловодська, яким він був майже 20 років тому. Тоді, піднявшись на дах нашого п'ятиповерхового будинку, я направив об'єктив у бік греблі ГЕС. Переді мною лежав чималий пустир і лише вдаліні виділилося кілька будинків. Нині цей пустир, повністю забудований, дав початок новому благоустроєному мікрорайону нашого міста. У цьому мікрорайоні живемо нині і ми з Надією та нашими дітьми — Євгеном і Оксаною.

ну в бригаду прийшла моя дружина. Микола Петров нині — бригадир, користується великим авторитетом серед металургів.

Мені здається, я не відступлю від правди, коли скажу, що хороші традиції нашої бригади живуть і поширюються не лише на нашому заводі. Так, останнім часом міцно утверджуються на передових рубежах КМК Сергія Комаха з головного заводу виробничого об'єднання «Дніпроенергобудпром».

Всього півтора року тому, повернувшись з армії, Сергій очолив бригаду. Всі її члени — і формувальник Валерій Оберта, і кранівники Раїса Рибальченко та Лідія Кійло, і електрозварник Степан Стаценко — люди молоді й завзяті. У соціалістичному змаганні на

честь ленінського ювілею колектив завоював перше місце серед бригад свого цеху. Недавно після того хлопці та дівчата вступили з ініціативою — формувати щотижня на 5 кубометрів збірного залізобетону понад завдання. План травня бригада перебрала аж на 102 кубометри. Газетного високого темпу не знижує і в червні. А всього на головному заводі об'єднання під девізом «25-річчю руху за комуністичну працю — 25 ударних тижнів» працюють колективи двох цехів, шістьнадцять змін, 40 бригад...

Наш колектив, активно займається спортом. Завод подбав про будівництво спортивного комплексу, який дає можливість усім бажаючим всерйоз зайнятися спортом. Спортивні зали, закриті бас-

кетбольні та волейбольні майданчики чудово обладнані. А гордість спортивного комплексу — 25-метровий закритий плавальний басейн. І якщо з недавнього часу світловодські плавці майстри спорту Юлія Кривчак, Марина Корсегіна, Інна Баранець та Наталя Шовковська — вихованки тренера А. І. Котенка — успішно виступають на змаганнях високих рангів, то це тому, що мають хороші умови для тренування.

Спорт у Світловодську передусім масовий. Недавно комсомольці міста проклали траси для бігу, збудували системи спортивних снарядів на відкритому повітрі, які назвали «стежками здоров'я». Спорт прийшов практично у кожну родину. Проводяться навіть змагання спортивних сімей.

Виховання людини нового, комуністичного суспільства... Звичайно, в цьому допоможуть і спортивні споруди, і бібліотеки, і будинки культури, і медичні заклади. Та, певно, найблишче досягає людини і своє місце в житті, і покликання в трудовому колективі. КМК представляють, якщо можна так

висловитися, моральне обличчя молоді міста.

Високий рівень свідомості, організованості, духу колективізму — все це є у наших комсомольсько-молодіжних. Кращі КМК Світловодська зарахували до свого складу 30 героїв «Молодої гвардії» та підпільної комсомольської організації «Спартак». Усі комсомольці заводу твердих сплавів працюють під девізом: «Третій рік п'ятиріччя — до Дня народження ВЛКСМ». Школярі теж беруть посильну участь у боротьбі за економію і бережливість, за збереження і примноження багатств рідної землі.

Бути господарем на рідній землі, відчувати, як твій труд впливає в труд твоєї країни — хіба це не чудово? Адже ми будемо місто, в якому житимуть наші діти. І хочеться, щоб далеким нащадкам місто нашої юності здалося таким же прекрасним, яким видається нам.

С. ТИШКО,
старший технолог
Світловодського заводу чистих металів,
громадський кореспондент «Молодого комунара».

Коли учениця Світловодської десятирічки № 4 Наталя Хохлова приїхала на обласний фінал військово-спортивної гри «Зірниця», вона розповіла юнакам про своє місто, у якому живуть представники 41 національності Країни Рад. Це ті, хто споруджував Кременчуцьку ГЕС імені 50-річчя Великої Жовтневої соціалістичної революції, їх сини, внуки.

Нині колисьні творчі величчя будови на Дніпрі і їх діти зводять нові житлові будинки, працюють в цехах сучасних підприємств, прикрашають своє місто парками і скверами. І серед них х. вона — комсомолка Наталя Хохлова, дівчина котра свою долю не уявляє без долі Світловодська.

Фото В. ГРИБА.

За кроком — крок

На Світловодський дослідний завод конструкцій швидкозмонтованих споруд ордена Знак Пошани виробничого об'єднання «Дніпроенергобудпром» охоче йдуть працювати випускники шкіл, воїни, увільнені в запас із лав Радянської Армії. І тому, що підприємство це молоде, перспективне, і тому, що тут є всі можливості для творчого зростання.

Олександр Шевченко один із тих, хто прийшов на завод недавно. Навіть спеціальності не мав. За ним закріпили наставника, направляли в учбовий комбінат при об'єднанні. Так Олександр став формувальником другого розряду.

А ось цими днями юнак закінчив навчання на курсах підвищення кваліфікації, готується до атестації на третій кваліфікаційний розряд. І не він один. У минулому навчальному році курси підвищення кваліфікації без відриву від виробництва в учбовому комбінаті (директор Іван Григорович Удод) закінчили 32 формувальники першого цеху підприємства. 23 з них — молоді робітники, комсомольці.

Підвищують свою професійну майстерність і слюсарі-ремонтники, мон- тажники, арматурники, електрозварники. 66 ро-

бітників пройшли таке курсове навчання. Двадцять молодих виробничників оволоділи спеціальностями операторів конвейсних ліній, електрозварників сіток і каркасів, зварників ручної зварки, слюсарів-ремонтників. Всі вони працюють у цехах заводу за опанованими спеціальностями.

Робота по підготовці висококваліфікованих кадрів на підприємстві — процес безперервний. Ветерани йдуть на заслужений відпочинок, стають до ладу нові лінії, тож і потрібно готувати робітників поповнення. Проте багато молодих робітників, здобувши одну чи кілька суміжних спеціальностей, на цьому не зупиняються, продовжують навчання. Арматурник Юрій Мельник, формувальник Костянтин Бокута, Людмила Гладченкова вчаться в інститутах, електрозварник Микола Михайлик, кранівниця, молодша комуністка, депутат

міськради Антоніна Василенко, електромонтер Володимир Яковенко, електрозварник Володимир Коваленко — заочники технікумів. Всього ж на підприємстві без відриву від виробництва у вищих і середніх спеціальних закладах навчаються понад 20 юнаків і дівчат.

— Що це дає заводу? — головний інженер заводу В. Л. Скрипачов на мить замислюється. — Багато. І кількість продукції збільшується, і якість її підвищується. Адже обидва ці фактори знаходяться в прямій залежності від рівня кваліфікації робітника. Якість же — особливе. Як доказ наведу лише дві цифри: якщо за перший квартал минулого року на заводі було зафіксовано 0,49 процента неякісних виробів, то за цей же період нинішнього — 0,35. І я впевнений, цей негативний показник буде знизуватись у міру зростання професійної майстерності робітників.

В. СОКУРЕНКО,
громадський кореспондент «Молодого комунара».
м. Світловодськ.

Фото Л. ТАРАСЕНКА.

МОЛОДОГВАРДІЙЦІ. Вони стали для радянської молоді символом мужності, сміливості, високої вірності Вітчизні. Героїв Кіровоградської області, працюючих юнаки і дівчата за себе і за них — Олега Кошового, Ульяну Громову, Любу Шевцову, інших їхніх бойових побратимів. Наприклад, молоді продавці кіровоградського магазину «Оксана», рапортуючи про перераховані 40 тисяч нарахувань у Фонд миру, поряд зі своїми іменами теж поставили й імена молодогогвардійців.

КІРОВОГРАД. МІСЦЕ ПОХОВАННЯ ГЕРОЇВ-МОЛОДОГВАРДІЙЦІВ.
Фото В. ЩЕРБАКА.

На малому стадіоні

ПРИЙШОВ я якось у двір, а хлопчики займаються хто чим: ті грають в піжмурки, інші кидають камінці. Лише двоє бігали за м'ячем.

— Хотите грати в справжній футбол? — запитує хлоп'ят.

— Хотімо! — відповіли дружно.

— Тоді приходьте сюди завтра в такий же час.

Недовзі команда «Кристал» (таку назву я їй дав) почала виступати на міських змаганнях. Незабаром прийшли й перші успіхи. Але тренуватись було ніде. Постало питання про будівництво свого відкритого спортивного майданчика. Будували всі: і дорослі, і діти. І ось на заасфальтованому огороженому майданчику можна було грати не тільки в футбол, а й у баскетбол, бадмінтон. До речі, у нашій футбольній команді «Кристал» починає свою спортивну біографію Микола Латиш. Нині він грає в московському «Динамо».

Ішов час, і я зрозумів, що одного спортивного майданчика замало. Якраз звільнився підвал у будинку № 7 на проспекті Леніна. Тут у приміщенні колишньої котельні обладнали зал для занять класичною боротьбою. А трохи раніше виробниче об'єднання «Олександрівська вулгілья» виділило нам трикімнатну квартиру, яка стала на той час своєрідним штабом підлітків.

У 1977 році почали створювати підлітковий клуб на вулиці Дніпровській, 2.

МЕНІ ХОТІЛОСЯ б відзначити, що у засмічений підвал першими прийшли ті хлопчики, які починали грати у футбольній команді ще в дні її створення. Це — колишній капітан команди Валерій Корнієнко, який, закінчивши військово-політичне училище, тепер охороняє державний кордон СРСР. А ще — Володимир Абрамов, який закінчує Ленінградський інститут фізкультури імені Лесгафта. Добрих слів заслуговує і Олександр Кузнецов, нині секретар комсомольської організації Олександрійської фабрики діаграмних паперів. А слюсар рудоремонтного заводу Володимир Верхотуров і нині не забуває своєї команди, часто буває у нас у гостях.

Недавно в Кіровограді відбувся республіканський семінар-нарада з питань організації фізкультурно-оздоровчої роботи за місцем проживання. В доповіді начальника управління спорткомітету УРСР Ю. М. Пługina, інших виступаючих прозвучали схвальні відгуки про підліткові клуби, спортивні комплекси, дитячі садки, де належним чином поставлена фізкультурна робота. Серед них — фізкультурно-спортивний комплекс «Кристал» Олександрійського управління житлово-комунального господарства виробничого об'єднання «Олександрівська вулгілья».

«КРИСТАЛ» — БАТЬКИ І ДІТИ

Він заочно вчиться в Донецькому технікумі фізкультури, грає за футбольну команду «Шахтар» (Олександрія).

Згодом за спробою взяли й працівники житлово-комунального господарства. Тут ініціативу на себе взяв начальник жеку Микола Прокопівич Кудим та директор виробничого об'єднання «Олександрівська вулгілья» Петро Іванович Мойсєєнко. Тепер штаб ФСК «Кристал» — це чотири просторі, добре обладнані кімнати.

У спеціальних стінних шафах — нагороди «Кристалу» — кубки, дипломи, грамоти, вимпели, пам'ятні медалі. На стенді поряд з нагородами ФСК портрет двічі Героя Радянського Союзу, льотчика-космонавта СРСР Леоніда Івановича Попова — нашого ушанованого земляка. Він — почесний президент фізкультурно-спортивного комплексу «Кристал». Коли Л. І. Попов був в Олександрії, то неодмінно заходив до нас, цікавився станом справ, дає настанови і поради.

До штабу «Кристалу» майже кожного дня приходять батьки, діти яких стали членами ФСК. Вони пропонують свої послуги, допомагають складати плани роботи. Така практика довела свої переваги.

ЯКА Ж структура ФСК «Кристал»? Футбольний клуб «Кристал» нараховує 90 чоловік. Грають вони на тому самому полі, яке будувалося більше десяти років тому. Усі п'ять команд «Кристалу» постійно посідають призові міс-

ця на першості міста з міні-футболу і в турнірі на приз ЦК ВЛКСМ «Шкіряний м'яч».

Дім № 47 на проспекті Леніна вважається азартним. Але тут добре працювали любителі шахів разом з працівниками рембудуправління виробничого об'єднання «Олександрівська вулгілья», і наразі з'явився шаховий клуб «Біла тура». Кандидат у майстри спорту Володимир Петленко — керівник клубу, який відідають 52 чоловіки. У «Білій турі» можна побачити і восьмирічних малюків і сивих дідусів. Кілька офіційних змагань уже проведено: першість міст області, першість серед школярів Олександрії, обласні змагання ДСТ «Авангард», шаховий бліц-турнір на приз газети «Кіровоградська правда».

П'ять років існування борцівського клубу «Богатир» — час плідної роботи одного з кращих тренерів області Миколи Васильовича Короля. Виховано п'ятнадцять кандидатів у майстри спорту, 35 першорозрядників, 12 громадських інструкторів. У секції — 60 членів. Є і восьмирічні, і 34-річні.

Фізкультурно-спортивний клуб «Кристал» діє в мікрорайонах жеку № 1 і жеку № 3 виробничого об'єднання «Олександрівська вулгілья». У дворах (назовло площі Леніна і площі Кірова, по вулицях Червоноармійській та Дніпровській) є 3 хокейних з асфальтовим покриттям і три баскетбольних майданчики.

До кінця п'ятирічки ду-

маємо поповнити бази за місцем проживання підлітків клубом «Орля» і клубом загальнофізичної підготовки «Вуглик». ОТЖЕ, фізкультурно-спортивний клуб «Кристал» охоплює близько 550 дітей та дорослих. Але ми намагаємося залучити ще більшу їх кількість, особливо дітей. Для цього потрібне активне пропагування спортивних і фізкультурних досягнень членів комплексу «Кристал».

Важливою формою агітації є спортивні сати, які останнім часом завоювали велику популярність серед населення міста. Розповім про останнє свято. Почалося воно театралізованою композицією «Нам потрібен мир!» Малюки разом із своїми шефами з культосвітнього училища декламували вірші, розділи хорозод, спізали. А потім — «Веселі стартини» — ігровий конкурс сильних, швидких, сміливих, винахідливих. Призери команд «Спартак» і «Кристал» одержали смачні торти. Відбулася церемонія нагородження переможців міських змагань з футболу на приз клубу ЦК ВЛКСМ «Шкіряний м'яч». Після цього — ігри для дошкільнят, поєдинки з міні-футболу, конкурс на кращий малюнок на асфальті.

Після подібних свят зростає кількість хлоп'ят та дівчаток, які хочуть стати (і стають) членами фізкультурно-спортивного комплексу «Кристал».

ТІСНІ контакти у нас із комітетом комсомолу виробничого об'єднання «Олександрівська вулгілья». Він допомагає проводити спортивні змагання і свят, встановлює призи для переможців. Цього року комітет комсомолу задунав створити «Клуб вільного часу» для молоді.

Впевнений, що такі фізкультурно-спортивні комплекси, як «Кристал», потрібні сьогодні. Робота, яка проводиться в ньому — складова частина всієї фізкультурно-оздоровчої роботи за місцем проживання. Наслідки задоволення: зменшується кількість правопорушень, зміцнюється активна життєва позиція молоді. Там, де можна цікаво, весело провести вільний час — там і жити цікавіше!

А. АКУЛИЧ, педагог-організатор жеку № 1 виробничого об'єднання «Олександрівська вулгілья».

Незвичайна флотилія стала на якорі в дніпровській затоці Сухонька. Тут, у плаваючому таборі, одержують заряд здоров'я, роблять перші кроки до виконання мрії 130 школярів — вихованців заповідного клубу юних моряків. В їх розпорядженні — плазбаза «Парус», два назвчальних катери, шлюпки. За місяць з допомогою викладачів та інструкторів вони закріплюють на практиці знання, набуті в назвчальних класах.

— Наш клуб — один з найстаріших у країні. Він відзначає цього року своє двадцятип'ятиріччя, — розповідає його директор капітан першого рангу в запасі В. К. Слюсар. — За цей час у ньому підготовлено тисячі юних моряків — суднових радистів і рульових, мотористів і старшин шлюпок. Багато з них стали офіцерами, класними спеціалістами рибальських флотів. Ми пишаємось морськими офіцерами Юрієм Сергієнком, Михайлом Ломайком, Валерієм Бережним, штурманом рибальського судна Павлом Лихобабіном.

У капітанській каюті плазбази «Парус» зберігаються фотографії колишніх вихованців клубу, їх листи викладачам, поради тим, хто тільки обирає

ХЛОПЦІ МРІЮТЬ ПРО МОРЕ

морську дорогу. На кораблі, який був колись пасажирським теплоходом, усе підпорядковано суворому флотському розпорядку. Тільки і широкий ремінь з блискучою бляхою, червона пов'язка на рукаві вахтового, який діє тільки за корабельним статутом. Тут все розраховано по хаїлинах: підйом, заняття, змагання, походи, відбій. У походах на шлюпках і під парусами, вмінні в'язати морські вузли, дівчатка не поступаються хлопцям.

За літо тут відпочинуть 260 школярів з обласного центру. Вони побувають у походах на назвчальних катерах «Восток» і «Юнга Саша Ковалев» по Каховському морю, візьмуть участь у традиційному святі Нептуна, а також у різних змаганнях з військово-морських видів спорту.

Н. КЛИМЕНКО,
кор. РАТАУ.

Журналісти «Молодого комунара», наші громадські кореспонденти, всі автори матеріалів цього номера свій авторський гонорар перераховують у Фонд миру.

Редактор Ю. СЕРДЮЧЕНКО.

Уманський ордена Трудового Червоного Прапора сільськогосподарський інститут ім. О. М. Горького

ПРОВОДИТЬ ПРИЙОМ

студентів на I курсі стаціонарного навчання на факультеті:

агрономічний — готує вчених агрономів;

плодоовочевий — готує вчених агрономів за спеціальністю — плодоовочівництво і виноградарство із спеціалізаціями плодоовочівництво та технологія зберігання і первинної переробки плодів і овочів;

економічний — готує економістів-організаторів сільськогосподарського виробництва за спеціальностями: економіка і організація сільського господарства та бухгалтерський облік в сільському господарстві.

На навчання приймаються особи віком до 35 років.

Прийом заяв з 20 червня до 31 липня.

Заяви встановленого зразка подаються на ім'я ректора інституту. До заяви додаються:

документ про середню освіту (в оригіналі); характеристика для вступу в вуз, завірена адміністрацією та громадськими (партійною або комсомольською) і профспілковою організаціями підприємства чи закладу;

вняг з трудової книжки (для працюючих);

медична довідка (форма № 286);

4 фотокартки (знімки без головного убору розміром 3x4 см).

Паспорт і військовий квиток (приписне свідоцтво) подаються особисто.

Особі, направлені на навчання радгоспам, колгоспам та іншими сільськогосподарськими підприємствами крім перелічених документів, додають направлення.

Вступні іспити в обсязі програми середньої школи проводяться з 1 до 20 серпня з таких дисциплін:

на агрономічному та плодоовочевому факультетах — з української або російської мови та літератури (письмово), біології, фізики та хімії (усно);

на економічному факультеті — з української або російської мови та літератури (письмово), математики, географії та біології (усно);

Медальїсти середніх шкіл та особи, що мають дипломи з відзнакою, складають один іспит з профільної дисципліни (на агрономічному і плодоовочевому факультетах — з біології, на економічному — з математики). При одержанні з профільної дисципліни оцінки «5» абітурієнти звільнюються від дальшого складання іспитів.

Без вступних іспитів зараховуються слухачі підготовчого відділення, які успішно склали вступні іспити, офіцери і військовослужбовці надстрокової служби, звільнені в запас за станом здоров'я та внаслідок років, якщо вони навчалися або закінчили вищі військові чи цивільні університети.

Адреса інституту: 259900, м. Умань, Черкаської області, п/в Софіївка, сільгоспінститут, приймальна комісія.

Зам. 51.

Ректорат.

«Молодой комунар» — орган Кіровоградського обласного комітету ЛКСМ України.

На українському мові.

ВК 06835.

НАША АДРЕСА:

316050, МСП,

м. Кіровоград,

вул. Пуначарського, 36.

Індекс 61103.

Обсяг 0,5 друку арк

Зам. № 317.

Тираж 61 600.

ТЕЛЕФОНИ: редактора — 2-45-00; відповідального секретаря — 2-46-87; відділа комсомольського життя — 2-46-57; листів і масової роботи — 2-45-36; пропаганди — 2-45-38; учнівської молоді — 2-46-87; військово-патріотичного виховання та спорту, фотолабораторії — 2-45-35; оголошень — 2-56-65; норматорської — 3-61-83; нічної редакції — 3-03-53.

Газета виходить у вівторок, четвер і суботу.

Друкарня імені Г. М. Димитрова

видавництва

«Кіровоградська правда»

Кіровоградського обкому

Компартії України

м. Кіровоград, вул. Гліни, 2.